

Magyari Barna

Fehéredik a levegő

ledobta a város a zajt
mint szépasszony a pongyolát
magány s vagány közt a falat
egy új hangsúllyal bontom át

pontosan még nem is tudom
égő fénylik vagy az ábránd
bájszellőd lebegteti a
betűvel csipeszelt látványt

sejtelmes a csönd bársonya
két ember közt ott egy pontnál
fehéredik a levegő
verslégtérben melltartód száll

est-flakonból a hév kortyol
mellkasomban idill dőzsöl
betűmintás lepedőmön
múzsát hajtogatok nőből

MAGYARI BARNA (1965) költő, kulturális kutató. Legutóbbi kötete: *A lét horizontja* (Antológia, 2013).

Tréfasáskák

ha elromlik lelkem
lényed megcsinálja
hozzám visszagurul
volt estéink bája

szívem laptopjára
betöltöd az élményt
hév-pióca szívja
az üresség vérét

ebbe az idillbe
mindent összehordtunk
s a süppedő fényre
ráfekszik a sorsunk

ábrándok poszterét
a szenvedély tartja
a nászt kifaragni
pár ősgén a balta

bódít szép mosolyod
varázsol a combod
virághoz virágot
a nyár nyelvén mondok

kerékpároz a nyelv
pedált teker a szó
egyetlen mondattal
szíved átfogható

tréfasáskák rágják
a pillanat szárát
tőlem hozzád bók és
csók egyszerre jár át

Brosztű bőrödön

hangsúlyok völgyeit
nevezzük hazának
ma már a versláb is
integet bokádnak

lírai üzemek
furcsaságot gyártnak
bőrödön díszeleg
brosztűje a vágynak

ami csak lehetne
férfiszemmel látom
szervedély szirmokat
préselünk az ágyon

sejttől hévig megint
vonattal megyünk
lidérces vasúti
pálya a gerincünk

keserű perced is
oldódik a számba
életembe szakadt
csodád aromája